

Arrest

nr. 106 532 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor eerste verwerende partij, en van advocaat N. DE POORTEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad. U zou ten tijde van het regime van Saddam Hussein, meerbepaald in 1974 zijn toegetreden tot de hulppolitie ("shurta al nashda"). In een eerste periode, van 1974 tot begin jaren '80, zou u bij de

snelle interventie-eenheid hebben gewerkt. Deze eenheden werden ondermeer preventief ingezet om de orde te handhaven bij officiële gelegenheden, maar ook om op te treden naar aanleiding van incidenten. Op 8 juli 1982 werd er in het stadje Dujail een aanslag gepleegd tegen de voormalige president van Irak, Saddam Hussein. Deze aanslag mislukte. Diezelfde dag nog werd u tezamen met in totaal vijfhonderd andere leden van de snelle interventietroepen gesommeerd om de nabijgelegen boomgaarden en het stadje zelf uit te kammen op zoek naar wapens. Jullie zouden in totaal zeven dagen aan deze operatie hebben deelgenomen. De totale groep van vijfhonderd leden werd onderverdeeld in groepjes van dertig man. De groep waar u deel van uitmaakte, zou in de loop van zeven dagen op verschillende plaatsen wapens hebben gevonden, meestal in huizen waar zich op dat moment enkel nog vrouwen en kinderen ophielden. De vrouwen werden dan verhoord om na te gaan wat de identiteitsgegevens waren van hun echtgenoten en om na te gaan waar hun echtgenoten zich ophielden. Vervolgens werden de wapens in beslag genomen en de nummers ervan genoteerd. In een beperkt aantal gevallen werden er wapens gevonden in huizen waar er zich nog wel mannen ophielden. Deze mannen werden onmiddellijk gearresteerd. In totaal zou de groep van dertig man waar u toe behoorde in deze zeven dagen durende operatie, naar aanleiding van de mislukte aanslag tegen Saddam Hussein, vier oudere mannen hebben gearresteerd. Deze mannen werden na hun arrestatie onmiddellijk overgedragen aan het lokale politiekantoor van Dujail. U weet niet wat er verder met hen is gebeurd. Hoewel u vermoedt dat deze mannen niet zijn gestraft omdat ze naar alle waarschijnlijkheid onschuldig waren, sluit u niet uit dat ze hardhandig zijn ondervraagd en/of naderhand zijn geëxecuteerd. Volgens uw verklaringen zouden na deze zeven dagen leden van de "Mukhabaraat" begonnen zijn met het opsporen en arresteren van de betrokkenen bij de aanslag tegen Saddam Hussein. Het waren deze leden van de Mukhabaraat die de ondervragingen uitvoerden en bewijsmateriaal verzamelden met het oog op de berechting van de betrokkenen. Begin jaren '80 zou u zijn overgeplaatst van de snelle interventietroepen naar het hoofdkwartier van de hulppolitie in Karrada. U zou hier zijn blijven werken tot aan de val van het regime van Saddam Hussein. U zou binnen de administratieve dienst carrière hebben gemaakt. Op het einde van het regime van Saddam Hussein zou u zijn opgeklommen tot de graad van kapitein ("naqib").

Na de val van het regime zou u verder zijn blijven werken bij de hulppolitie. Korte tijd later zou u een dreigbrief hebben ontvangen van "al Qaeda". U zou verder zijn blijven werken. In mei 2005 zou u zijn bedreigd door leden van het Mehdileger. Als gevolg van deze dreigementen zou u in september 2005 besloten hebben om niet langer te werken als politieagent. Hoewel u wel degelijk gestopt was met werken, zou u in november 2005 zijn ontvoerd door leden van het Mehdileger. Nadat uw familie had bemiddeld voor uw vrijlating en nadat er ongeveer 4700 dollar was betaald en nog enkele kostbare persoonlijke spullen, zou men u hebben vrijgelaten. Na uw vrijlating zou u in een andere wijk in Bagdad zijn gaan wonen. In 2006 zou u naar Syrië zijn verhuisd, waar u ongeveer twee jaar bleef wonen. In 2008 zou u zijn teruggekeerd naar Irak. Enkele weken na uw terugkeer in Irak zouden leden van het Mehdileger uw zoon (O.) hebben ontvoerd. Na een succesvolle bemiddeling door uw familie werd uw zoon vrijgelaten zonder betaling van enig losgeld. Na dit laatste incident zou u besloten hebben Irak te verlaten. Omdat u hiertoe niet onmiddellijk de financiële middelen had, zou u nog twee jaar in Bagdad hebben verbleven. Op 15 oktober 2010 zou u vanuit Bagdad via Istanbul (Turkije) naar België gereisd zijn, waar u op 25 oktober 2010 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België. In België zou u nog vernomen hebben dat uw zoon (O.) in januari 2011 een tweede keer werd ontvoerd en dat ze hem na drie dagen opsluiting weer hebben vrijgelaten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en uw specifieke rol binnen het Baathregime van Saddam Hussein, waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel bepaalt dat onder misdad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van

de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt. "

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid geloofwaardig. Zowel tijdens het gehoor van 25 maart 2011 als tijdens het gehoor van 31 mei 2011 legde u op overtuigende wijze getuigenis af van uw deelname aan de wraakacties tegen het dorp Dujail naar aanleiding van de mislukte aanslag tegen voormalige president Saddam Hussein op 8 juli 1982. Tijdens het gehoor van 25 maart 2011 verklaarde u foutief dat deze aanslag plaatsvond omstreeks het jaar 1979 (zie gehoorverslag CGVS 25 maart 2011, p. 13), maar tijdens het gehoor van 31 mei 2011 corrigeerde u zich spontaan en liet u optekenen dat deze aanslag plaatsvond in het jaar 1982 (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vraag 41). Verder gaf u tijdens dit laatste gehoor veel details over de precieze toedracht van de feiten naar aanleiding van de aanslag. U liet optekenen dat in de zomer van 1982 Saddam Hussein een bezoek had gebracht aan het stadje Dujail. Op een gegeven moment zou een vrouw met hennabolletjes een teken hebben aangebracht op het portier van de wagen waar Saddam Hussein zich in bevond. Omdat zijn bewakers dit verdacht vonden, zouden ze Saddam Hussein hebben aangeraden om in een andere wagen plaats te nemen. Even later zou de wagen met de hennatekens onder vuur zijn genomen. Twee lijfwachten van Saddam Hussein zouden hierbij om het leven gekomen zijn. Diezelfde dag nog zou Saddam Hussein zelf een aantal van de betrokkenen bij de aanslag hebben ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 39-51). Later tijdens het gehoor verklaarde u correct dat Taha Yassin Ramadan, het hoofd van het toenmalige "jaish al shaabi" (volksleger) verantwoordelijkheid droeg voor de wraakacties naar aanleiding van de aanslag in Dujail. Hij was degene die de beslissing had genomen om de huizen en de boomgaarden van het stadje te vernietigen (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vraag 116).

Al deze informatie die u spontaan meedeelde, kon worden teruggevonden in documenten waarover het CGVS beschikt en waarvan kopieën aan het administratief dossier zijn toegevoegd (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier).

Later die dag werden de snelle interventietroepen (waartoe u ook behoorde) opgeroepen om de wijde omgeving van de boomgaarden van waaruit was geschoten uit te kammen en om op zoek te gaan naar wapens. Ook in het stadje zelf werden de huizen doorzocht (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 52-63). In de volgende zeven dagen zou u samen met uw collega's bij de snelle interventietroepen een aantal huizen zijn binnengedrongen waar er wapens aanwezig waren. Bovendien werden er vier oudere mannen gearresteerd door de groep van dertig man waartoe u behoorde (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vraag 80).

Hoewel u verklaarde dat jullie opdracht op een zeer rustige en aangename wijze werd uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 63 en 64), verklaarde u verder ook dat er naar aanleiding van de aanslag veel families zijn verdwenen: "families, vrouwen en kinderen werden overgebracht naar "Nugra Salman". Dit is een gevangenis nabij Diwaniya in Zuid-Irak. De autoriteiten hebben ook de huizen met de grond gelijk gemaakt en de boomgaarden vernietigd" (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 69 en 71). U rechtvaardigde deze radicale maatregelen van het voormalige regime van Saddam Hussein als volgt: "Maar wat er gebeurd was, was niet niets: er was een moordpoging geweest en er was ook het aspect van collaboratie met de vijand". Toen u werd gevraagd waarom vrouwen en kinderen mee gestraft werden voor een daad waarbij ze zelf allicht niet (rechtstreeks) betrokken waren, verdedigde u opnieuw de radicale maatregel die destijds door het regime van Saddam Hussein was genomen: "Dujail is een sjiietisch dorpje. Van die families die gearresteerd werden, wilde niemand informatie geven aan de overheid over de schuilplaats van de daders. Ze weigerden hun medewerking aan de autoriteiten". Op de vraag of het dan terecht is om vrouwen en kinderen te deporteren, antwoordde u resoluut: "Jazeker, het is niet te weinig wat er daar is gebeurd. Er was een moordpoging geweest" (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 74 en 75).

De vernietiging van de boomgaarden vond u een overdreven maatregel, maar de vernietiging van de huizen in het dorp Dujail vond u dan weer wel zeer terecht aangezien het hier volgens u grotendeels huizen betrof van leden van de Dawapartij, destijds dé oppositiepartij (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 76-79). Uw antwoorden over de wraakacties van het regime van Saddam Hussein naar aanleiding van de aanslag in Dujail geven aldus blijk van het feit dat u zich bijna over de hele lijn akkoord verklaarde met de genomen wrede maatregelen van het voormalige regime.

Over uw eigen aandeel in de wraakacties legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u uw eigen aandeel in deze wraakacties wenst te minimaliseren teneinde te verhullen dat u zelf betrokken bent geweest bij mensenrechtenschendingen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u, zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde dat jullie de opdracht om op zoek te gaan naar wapens en betrokkenen bij de aanslag, op een zeer rustige en aangename wijze uitvoerden. Op de vraag hoe jullie te werk gingen als jullie in een huis wapens aantroffen, antwoordde u dat jullie eerst op zoek gingen naar de huisbaas. Aangezien die meestal al op de vlucht was geslagen, noteerden jullie gewoon het nummer van het aangetroffen wapen en ook de naam van het gezinshoofd. Vervolgens gaven jullie het wapen af aan de aanwezige officier en verlieten jullie het huis. Opmerkelijk in dit verband is dat u ook liet optekenen dat jullie de aanwezige vrouwen met rust lieten (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 63 en 64), temeer daar u later tijdens het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat ook veel vrouwen en kinderen werden gearresteerd en gedeporteerd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 69 en 71). Deze verklaringen van u die een beeld van sereniteit en respect proberen op te hangen over de manier waarop de ordetroepen van Saddam Hussein destijds optraden naar aanleiding van de aanslag tegen de voormalige dictator, stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat er een grootschalige wraakactie werd ondernomen tegen het dorp waarbij vele mensen werden vermoord. Zo'n 1500 inwoners, ook kinderen en vrouwen, werden gevangen genomen, gefolterd of gedeporteerd naar een strafkamp in de woestijn. De stad Dujail werd bovendien verwoest door het Baathregime.

In verband met de vraag of u ook betrokken bent geweest bij eventuele arrestaties, legde u incoherente verklaringen af. Tijdens het gehoor van 25 maart 2011 lichtte u openlijk jullie acties naar aanleiding van de aanslag toe: "we moesten daar ingrijpen: deelname aan de gevechten tegen de bevolking, andere opdrachten, criminelen oppakken en arresteren" (zie gehoorverslag CGVS 25 maart 2011, p. 8). Toen u later werd gevraagd wat uw werk bij de speciale interventie-eenheden ondermeer inhield, verwees u ondubbelzinnig naar het uitvoeren van huiszoekingen uitvoeren en het binnenvallen in huizen (zie gehoorverslag CGVS 25 maart 2011, p. 12). Tijdens het gehoor van 31 mei 2011 liet u zich opmerkelijk voorzichtiger uit over de acties waaraan u had deelgenomen. Op de vraag of de groep van de snelle interventietroepen waartoe u behoorde in die zeven dagen dat jullie daar waren ooit iemand heeft gearresteerd, antwoordde u aanvankelijk ondubbelzinnig dat jullie in totaal vier oudere mannen hadden gearresteerd omdat er bij hen thuis wapens waren gevonden (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 80 en 85). Onmiddellijk hierna sprak u zichzelf flagrant tegen. U verklaarde namelijk plots dat niet jullie groep maar de leden van de "Mukhabaraat" (veiligheidsdienst) verantwoordelijk waren voor de arrestaties. U werd hiermee geconfronteerd. U gaf nu wel degelijk toe samen met uw collega's deze vier oudere mannen te hebben gearresteerd, maar ook dat zij de enigen waren die jullie hebben gearresteerd. Uw groep zou hen hebben overgedragen aan het politiekantoor van Dujail. U had er geen idee van wat er met hen verder is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 89-92). Uw verklaringen tijdens het gehoor van 31 mei 2011 blijven evenwel incoherent ten aanzien van uw verklaringen van 25 maart 2011. Immers daar verwees u expliciet naar "gevechten en het arresteren van criminelen".

In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat het de bevoegdheid van de Mukhabaraat was om de betrokkenen bij de aanslag te arresteren, maar anderzijds ook liet optekenen dat in die eerste zeven dagen na de aanslag geen leden van de Mukhabaraat aanwezig waren. Dit zou betekenen dat onmiddellijk na de aanslag en dit gedurende een periode van zeven dagen geen arrestaties zouden kunnen worden uitgevoerd omdat er geen officiële instantie aanwezig was met arrestatiebevoegdheden. Het hoeft geen betoog dat deze door u voorgestelde gang van zaken weinig geloofwaardig is. Dat het regime van Saddam Hussein dat erom bekend stond bijzonder repressief en wreedaardig te hebben opgetreden in het bijzonder tegen opposanten, zo laks en traag zou hebben opgetreden tegen de betrokkenen bij de aanslag in Dujail is zondermeer ongeloofwaardig en strookt bovendien niet met de beschikbare informatie. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de meeste arrestaties plaatsvonden na die eerste periode van zeven dagen. Bovendien sloot u niet uit dat er wel degelijk leden van de Mukhabaraat aanwezig waren in Dujail zonder dat u hiervan op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 94 en 95). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u doelbewust verzwijgt dat de snelle interventietroepen waartoe uzelf behoorde wel degelijk betrokken waren bij het arresteren van mogelijke betrokkenen.

Vervolgens valt op hoe beperkt uw kennis is over het aantal gearresteerden en geëxecuteerden naar aanleiding van de aanslag, temeer daar u in het algemeen blijk geeft van een erg gedetailleerde kennis over alle aspecten van de Dujail-aanslag. Zo verklaarde u te vermoeden dat slechts een tiental mensen werden gearresteerd naar aanleiding van de feiten. U werd er op gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er wél veel meer dan tien mensen werden gearresteerd en geëxecuteerd. U antwoordde hierop enkel dat u daarvan niet op de hoogte bent. U werd erop gewezen dat dit weinig geloofwaardig is, enerzijds omdat uzelf direct betrokken bent geweest bij de wraakacties van het regime en anderzijds omdat u later carrière heeft gemaakt binnen de politie. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u als hooggeplaatst politiecommissaris hiervan helemaal geen correct beeld zou hebben (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 100-105). U lichtte nog toe dat dit soort informatie geheim was en enkel geweten was door de leden van de veiligheidsdiensten zoals de Mukhbaraat. Ook deze uitleg kan niet overtuigen aangezien later tijdens het gehoor bleek dat u het proces van Saddam Hussein en andere verantwoordelijken voor het Dujail incident op de televisie heeft gevolgd en vele details breed werden uitgesmeerd en in het openbaar werden gebracht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 119, 121 en 131). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u niet correcter kan/wil inschatten hoeveel slachtoffers om het leven zijn gekomen door de wraakacties van het regime van Saddam Hussein. Het CGVS kan zich opnieuw niet van de indruk ontdoen dat u de feiten of op zijn minst uw kennis erover en uw betrokkenheid erbij wenst te minimaliseren teneinde te verhullen dat u eventueel zelf betrokken bent geweest bij mensenrechtenschendingen.

In hetzelfde verband is het weinig geloofwaardig dat u hoegenaamd niet weet wat er precies is gebeurd met de vier gearresteerde oudere mannen die uw groep zou hebben uitgeleverd aan de lokale politie (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 91 en 92). Dit is des te opmerkelijker gelet op het feit dat u verklaarde ervan uit te gaan dat er in totaal slechts een tiental mensen waren gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vraag 101). Dit zou betekenen dat de groep waartoe u behoorde verantwoordelijk zou zijn geweest voor ongeveer 40 % van alle gearresteerden naar aanleiding van het Dujail incident. Dat u dan niet zou weten wat er met deze mensen is gebeurd, is onbegrijpelijk. Bovendien bleek later tijdens het gehoor dat u wel vrij gedecideerd antwoordde op de vraag of één van deze oudere door jullie gearresteerde mannen was geëxecuteerd. U vermoedde dat ze allen werden vrijgelaten omdat ze niets te verbergen hadden. U leidde dit laatste af uit het feit dat ze in die periode thuis waren gebleven en niet op de vlucht waren geslagen. U diende wel toe te geven niet met 100 % zekerheid te kunnen uitsluiten dat ze naderhand alsnog werden geëxecuteerd (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 108-114). Wat er ook van zij, uw ogenschijnlijk gebrekkige kennis over wat er gebeurd is met deze vier gearresteerde mannen staat in schril contrast met uw gedecideerde pogingen om het CGVS van uw vermoeden te overtuigen dat deze mannen wellicht onmiddellijk werden vrijgelaten. Het CGVS kan zich andermaal niet van de indruk ontdoen dat u bewust een onjuist beeld ophangt van de feiten om uw eigen aandeel in deze wraakacties te minimaliseren.

Op het einde van het gehoor werd u geconfronteerd met het feit dat in 1985-96 mensen werden geëxecuteerd naar aanleiding van de aanslag in Dujail. U werd gevraagd hoe u ertegenover staat dat u hiertoe een substantiële bijdrage heeft geleverd daar u onmiddellijk na de aanslag op zoek bent gegaan naar wapens in Dujail en bovendien een aantal mensen heeft gearresteerd van wie u niet uitsluit dat ze later zijn geëxecuteerd. U antwoordde hierop enkel dat u een bevel uitvoerde. Toen u erop werd gewezen dat u eerder ook had verklaard dat u het bevel gerechtvaardigd vond, gelet op de ernst van de feiten, bevestigde u dit nogmaals. U liet nog uitdrukkelijk optekenen helemaal geen spijt te hebben over wat er gebeurd is. Later, toen u vernam hoeveel slachtoffers er effectief waren gevallen, zou u wel in zekere mate spijt gehad hebben, maar in essentie vond u dat het gerechtvaardigd was dat er mensen werden gearresteerd, op gewelddadige wijze werden ondervraagd, werden gefolterd en zelfs werden geëxecuteerd. U verklaarde weliswaar eerst nooit op de hoogte te zijn geweest van gewelddadige ondervragingen en folteringten ten tijde van het regime van Saddam Hussein, maar toen u erop werd gewezen dat dit weinig geloofwaardig was aangezien het regime van Saddam Hussein destijds precies met deze folteringten uitpakte om mensen en/of bepaalde bevolkingsgroepen (zoals de sjiieten) af te schrikken, gaf u uiteindelijk wel degelijk toe op de hoogte te zijn dat er naar aanleiding van de Dujailaanslag mensen werden gefolterd. U vond dit bovendien terecht gelet op de ernst van de feiten (zie gehoorverslag CGVS 31 mei 2011, vragen 132-143).

Zoals hierboven reeds werd aangehaald getuigen uw verklaringen van het feit dat u zich in essentie bijna over de hele lijn akkoord verklaarde met de genomen wrede maatregelen van het regime van Saddam Hussein naar aanleiding van de Dujail aanslag. Bovendien bevestigt u dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd tot deze wreedaardige maatregelen. U heeft immers mee bewijsmateriaal gezocht tegen mogelijke betrokkenen bij de aanslag, in casu wapens. Bovendien sluit u niet uit dat de vier mannen die u mee heeft helpen arresteren, later zijn geëxecuteerd. Het Baathregime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en aan mensenrechtenschendingen.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane misdaden correct in te schatten en dat u deze daden vanuit een zeker engagement en bij volle bewustzijn heeft gesteld. U wist dat mensen die naar aanleiding van de Dujailaanslag werden gearresteerd, later mogelijkerwijze werden gefolterd, mishandeld en zelfs geëxecuteerd. Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u zich uit vrije wil en uit overtuiging heeft ingezet in het kader van de wraakacties naar aanleiding van de Dujailaanslag. U verklaarde uitdrukkelijk geen spijt te hebben van uw daden. Bovendien heeft u zich later op geen enkel moment kritisch opgesteld ten aanzien van het Baathregime van Saddam Hussein. Integendeel: u zou uw carrière bij de politie verder hebben uitgebouwd om uiteindelijk op te klimmen tot de graad van 'naqib' (kapitein: drie sterren), wat toch duidelijk als een blijf van waardering kan worden aanzien (zie gehoorverslag CGVS 25 maart 2011, p. 9). Er kan in uw hoofde allerm minst worden besloten tot het bestaan van een onweerstaanbare dwang in de zin van art 31 (d) van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998) waarbij u zich bij een eventuele ongehoorzaamheid zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar waardoor bovenstaande misdrijven zouden kunnen worden gerechtvaardigd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u tegen uw wil zou gedwongen zijn om de door u beschreven wraakacties uit te voeren. U heeft integendeel op actieve wijze deelgenomen aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hussein en heeft hieraan een substantiële bijdrage geleverd.

Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F (a) van de Conventie van Genève en dient u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, een ontheemdingskaart, uw bewonerskaart, enkele foto's van u in politie-uniform, twee attesten ter vervanging van uw voedselrantsoeneringskaart, de identiteitskaart en het bewijs van nationaliteit van uw echtgenote en tenslotte nog een attest dat u werd gepromoveerd bij de politie en een heel aantal andere documenten in verband met uw tewerkstelling bij de politie. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en het feit dat u ten tijde van het regime van Saddam Hussein altijd heeft gewerkt bij de politie. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. Verder legde u nog kopieën voor van uw huwelijksakte, van het paspoort van uw echtgenote en van de identiteitsdocumenten van jullie kinderen. Deze documenten bevestigen de vens van uw familieleden. Deze zaken staan hier evenmin ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **(A.J.A.)** geboren te **Bagdad** , op (in) **01.01.1956** en van nationaliteit te zijn : **Irak**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op **12 februari 2013** werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen en dus omwille van proceseconomische redenen samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van

rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesmemorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13**quinquies**), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van “artikel 1.2” en artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 en 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat uit het dossier en uit een bloemlezing van het hierin opgenomen gehoorverslag blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Verzoeker voert inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet naar recht is gemotiveerd, dat deze onredelijk is en dat onterecht werd besloten tot een uitsluiting.

3.1.3. Verzoeker voert inzake de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat niet kan worden betwijfeld dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat hij, naast het feit dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Het exceptionele karakter inzake de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève suggereert dat ‘insluiting’ normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de ‘uitsluiting’, hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

3.2.3. De Raad stelt vast dat door verweerder in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging aanvaard werd die als volgt werd gemotiveerd: *“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en uw specifieke rol binnen het Baathregime van Saddam Hussein, waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.”*

Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker na de val van het regime van Saddam Hoessein nog geruime tijd in Irak heeft verbleven. Hij haalde daarbij zelf nergens enig aan zijn voormalige activiteiten en profiel gerelateerde problemen aan. Hij koppelde de problemen die hij na de val van het Baathregime kende in Irak immers uitdrukkelijk aan de uitoefening van zijn beroep bij de hulppolitie na de val van dit regime. Nog daargelaten dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode gedurende dewelke hij sinds de val van het regime werkte bij de hulppolitie, daar waar hij in de vragenlijst aangaf dat hij werkte tot in september 2005 (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2), hij bij het CGVS aanvankelijk beweerde na de val niet meer te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 6, p.10-11) en hij even verder dan weer stelde dat hij na de val nog slechts korte tijd, meer bepaald een twintigtal dagen, bleef verder werken (*ibid.*, p.14), dateert het laatste vervolgingsfeit waarvan hij in dit kader melding maakte reeds van eind 2005 (*ibid.*, p.15; stuk 10, vragenlijst, p.2). De ontvoeringen van zijn

zoon O. hadden volgens hem immers niets met hem of met zijn problemen te maken en waren louter ingegeven door de naam van deze zoon (administratief dossier, stuk 6, p.17-18). Verzoeker kende sinds eind 2005 geen problemen meer in Irak tot hij het land verliet in 2006. Ook na zijn terugkeer vanuit Syrië in 2008 kende hij in Irak gedurende meer dan twee jaren geen problemen tot aan zijn vertrek uit Irak in oktober 2010.

Nog daargelaten dat deze informatie dateert van januari 2012, kan uit de landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in Irak, zoals opgenomen in het administratief dossier, niet worden afgeleid dat verzoeker louter ingevolge zijn activiteiten en profiel ten tijde van het Baathregime vervolging riskeert in zijn land van herkomst. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de overige landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 14).

Aangezien door verzoeker zelf geen concrete vervolgingsfeiten worden aangevoerd die kunnen worden gelinkt aan zijn activiteiten en profiel ten tijde van het Baathregime; dat de door hem aangehaalde problemen in het kader van de uitoefening van zijn beroepsactiviteit na de val van dit regime reeds dateren van eind 2005; dat hij sedertdien geen verdere problemen ondervond en uit de informatie in het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker ingevolge zijn loutere activiteiten en profiel ten tijde van het Baathregime op heden vervolging riskeert, kan niet worden ingezien noch worden nagegaan op welke elementen de hoger aangehaalde motivering is gebaseerd.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 19 februari 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS